

DILLUNS

Futbol cavernícola

Pere Cornelles

Ens trobem en aquell moment del campionat en el qual apareix la paraula “crisi” i la culerada es divideix entre els pessimistes (que comencen a fer retrets i a xiular, oblidant el seguit d’alegries que portem, històricament mai vistes) i els optimistes, que diuen que això és passatger, producte de les lesions (i que ja no recorden que el nostre estat històric perenne ha estat, fins fa ben poc, resultat d’encadenar esperances mai no confirmades). Sigui com sigui, en uns i altres, regna una certa inquietud que, quan escric això –a la copa, el Saragossa ens acaba de fer, altra vegada, “pam i pipa” a l’estadi amb un gol ben burro, per alt, com tan sovint-, em recorda els vells temps, quan ens trobàvem per veure els partits per televisió amb els companys, i l’Alejandro, el pare del Pere, només començar, deixava anar la frase que definia la inquietud general: “Jo ja firmaria l’empat...”. Ell era l’home expert i nosaltres, els joves, ens crèiem amb possibilitats de guanyar i ens rèiem del seu pessimisme que, per cert, no solia fallar gairebé mai, anunciant el via-crucis inevitable.

Però no és pas dels vespres de dissabte que vull parlar, quan, amb el malaguanyat Jordi i amb el recordat Alejandro, vèiem els partits amb el llum tancat, el telèfon desconnectat i una passió ritual només possible per la innocència i la credulitat juvenils. (Penseu que aleshores encara cridàvem allò de “llibertat, amnistia i estatut d’autonomia”, sense ni tan sols albirar el triple fiasco que ens esperava...). La preocupació pel pretèrit –inclosos els triomfs de la temporada passada, que ni el Jordi ni l’Alejandro van poder viure- és ben inútil: més val, doncs, agafar-se al present.

I què ens diu, doncs, el present? Ens diu, justament això : el passat ja no té cap valor. Vull dir que la forma de joc alegre, ràpida, precisa, eficaç i brillant, que valia la pena de veure i reveure i que ens ha donat tantes satisfaccions, sembla més aviat caducada. Aquesta és una més de les injustícies que s’han produït en els darrers temps; ho dic perquè si algú creia que ja havíem cobert el cupo d’animalades, a Sabadell amb un alcalde patètic i al país amb un president perillosament autista, no es faci il·lusions: la tercera desgràcia ha estat que el futbol ja no pot ser el que era. I això és –en tots tres casos!- perquè el contrincant presenta un aspecte ombrívol, primitiu, tirant a tan desgraciat, que impossibilita el joc i el restabliment del sentit comú: ni a l’estadi, ni a Sabadell, ni a allò que ara en diuen Comunidad Autónoma Catalana.

Què ha passat, doncs? Simplement, que la construcció, les idees, l’interès per treballar bé han desaparegut dels camps de futbol i de la capa entera del país. Nosaltres tenim un equip per tocar-la, per avançar, per crear jugades i trenar combinacions que ens portin davant la porteria del contrari, el qual, rendit a l’evidència i el sentit comú de la qualitat i la intel·ligència, acaba veient la derrota com a inevitable. Els nostres nois s’abracen, somriuen, tornen al centre del camp perquè els altres posin en marxa la bola i... quan la prenen hi tornen. Heus ací el programa de les dues darreres temporades.

Però ara això s’ha acabat, perquè sembla que juguem a un altre joc que els altres equips. Els contrincants surten al camp amb dues úniques idees, la qual cosa evidencia els seus límits: 1) evitar que fem dues passades seguides, clavant puntada a tot el que es mou –preferiblement el Ronaldinho, si comença a fer malabars en un extrem del camp- i 2) de seguida que sigui possible llançar la pilota al contraatac perquè, el tipus o els dos tipus que esperen, es llancin com

una bala per sorprendre el nostre porter sol o mal parapetat. Ens claven un gol, es foten tots onze sota els pals i a clavar gitzes de nou a tot el que belluga pel camp. I a vegades, la jugada es repeteix i encara ens en claven un altre, algun cop amb la variant a pilota parada i de cap, perquè els nostres nois semblen tenir el costum d’esperar que la bola baixi, perquè és a terra, on es juga el futbol, que ja ho deia el gran Johan: “El cap alt i la pilota als peus”.

Amb aquesta tàctica rupestre, cromagnònica, si es vol, ens van prenent punts, fent gols i minant la moral. I tant juga així el Mollerussa com el Chelsea o els brasilers aquells del Japó. Els resultats són desiguals, segons el dia, però amb molt poques alegries de joc per als espectadors i una trsitesa monòtona que es va apoderant dels nois, que ja no riu ni salten tant com l’any passat.

Cal, doncs, que els cervells pensants s’afanyin a canviar de tàctica, que renovin el repertori, si volem fer alguna cosa. Jo no sé pas què es pot fer (pressionar, sortir a estarracar, assajar el contraatac...?). No demano que ens lliurem al futbol cavernícola, però el que sí que sé és que, firmant l’empat, potser hem evitat el ridícul –cosa important- però no hem guanyat mai res. I volem guanyar, oi? ●